

Keskeny járdán haladhatunk

Beszélgetés Leszkovszki Tibor várpalotai polgármesterrel, képviselővel

Tavaly ősszel három végén is égett a gyertya, a parlamenti, az önkormányzati munka mellett még a választási kampányra is figyelni kellett – emlékszik vissza az elmúlt esztendőre a palotai polgármester.

Leszkovszki Tibor 1994 májusában szerzett parlamenti mandátumot az MSZP megyei listáján. 1990 után az elmúlt év decemberében ismét polgármesterré választották Várpalotán.

Szobájából a hivatal irodavezetői lépnek ki iratkötegekkel. A beszélgetés alatt is folyamatosan csörög a telefon. Siet, várják a vízműnél. A napokban kezdi nyári szabadságát, nagy tervek nélkül. Így is akad mit pótolni.

A csapatjátékhoz csapat kell

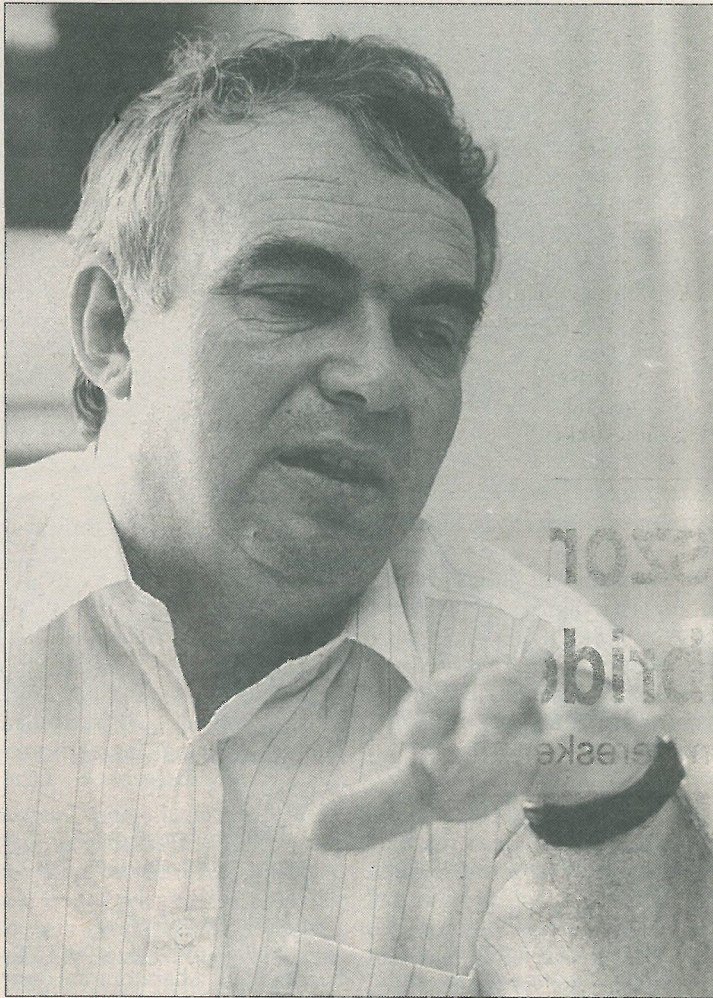
– Nézzünk egy általános hetet! Miként áll össze a napi tevékenység?

– Hétfőn egy óraker frakcióülés, utána plenáris ülés. Kedden délelőtt munkacsoport-értekezlet, délután újra plenáris. Az esetek nyolcvan százalékában ez év februárjától – miután az önkormányzati bizottsági tagságomról lemondtam – a szerdai ülésnapokon nem vettem részt.

Aki bizottsági tag, annak még szerda délután és csütörtökön is akad elfoglaltsága. Ezért is mondtam le a bizottságban, mert hiába érek rá pénteken, szombaton és vasárnap, ha itt Várpalotán akkor már nem működik a polgármesteri hivatal. Csapat nélkül pedig nem lehet csapatjátékot játszani.

– Ön tavaly májusban jutott be a törvényhozásba, ám nem mondott le a polgármesteri tisztéről. Mennyire lehetett ez személyes döntés, vagyis kért-e, elvárt-e valamit a szocialista párt?

– Az MSZP-ben ismernek annyira, hogy az ilyen elhatározást rám bízják. Megtartsam a polgármesterséget vagy sem? Nem árulok el titkot, párton belül azt a variációt is végigjártottuk, mi lesz, ha itt Palotán lemondok, s a hátralévő hónapokra új vezetőt kell választani.

Sok vívódás után döntöttem arról is, még 1994 szeptemberében, hogy újra indulok a polgármesterségért. Természetesen mások véleményét is meghallgattam, de számomra a legfontosabb a saját mércém, s az is számít, a családom ezt miként tudja elviselni.

Elvállaltak szőröstül-bőröstül

– Ezeknek a saját magának állított elvárásoknak meg tudott felelni?

– Decemberben egy közösség, a város választott újra polgármesterré. Elvállaltak szőröstül-bőröstül. A bizalom után csak azt tehetem, hogy a szakmai követelményeknek a lehető legmagasabb szinten próbálok megfelelni.

– Hát nézzük konkrétan, mindez mennyire sikerült?

– Ha az önkormányzatiság területén vonok mérleget, el-

mondhatom, összeállt a csapat. A város működtetését gyakorlatilag zökkenőmentesen megoldottuk, pedig a képviselő-testület ötven százalékban új személyekből áll. Viszont munkánk körülményei sokkal nehezebbek lettek. Egy éve még egy méter széles járdán sétálhattunk, ma már ez csak negyven centi.

Ha a parlamenti munkát vizsgálom, ott már nem sikerült minden. Gondolok most a ciklus kezdetén az önkormányzati törvény vitájára. Akkor a bizottsági munkában polgármester-képviselők ketten vettünk részt, ám minimális kötelezettségnek tartottam, hogy 3176 település érdekét is megjelenítem.

– Milyen eredménnyel?

– Biztosítani tudtuk az elkövetkezendő négy évre az önkormányzatok működésének jogi feltételeit. Sajnos a törvényalkotásban is borzalmasan szűkek a korlátok. Gondoljunk csak az Alkotmánybíróság legutóbbi döntéseire!

Az ember logikája azt diktálja, legyen egy elviselhető átmenet, de azt is tudjuk, a gazdaságot sürgősen talpra kellene állítani. Az illesztések, a finomítások a profik számára is álmatlan éjszakákat okoznak, a parlamenti képviselők jelentős hányada pedig nem tekinthető jogi szakembernek.

Nincs kötelező voksolás

– A törvények a Tisztelt Házban a többség szavazatával születnek. Az állampolgár csak ennyit láthat.

– Személy szerint abszolút jogtisztelő ember vagyok. Szerintem szavazásnál is ez a minimum. Aztán az indokokról már hosszan lehet beszélni, ki mire, mire nem, s miért éppen úgy voksolt.

Ha valamit nem tudok elfogadni, tisztességtelennek tartom, inkább megnyomom a „nem” gombot, minthogy ne menjek be az ülésterembe! Megjegyzem, a hírek ellenére az MSZP-frakcióban nincs kötelező szavazás. Nekem bólogathatna, integethetne akárki is, melyik gombot nyomjam. Nagy szerencséje a törvényhozásnak, hogy a munkacsoportokban és a bizottságokban alkotó a léggör.

– Jó lenne, ha a választópolgárnak ez a hatékony munka a plenáris ülés televíziós közvetítésében is végre feltűnne!

– Szabó Iván, az MDF frakcióvezetője mondta, az egy dolog, ami a televízióban látható. Például más a büfé, ahol beszélgetni is lehet. Ott nincs pártállás, egymással nagyon jó hangulatban és nagyon hasznosan képesek beszélgetni a képviselők.

Egy gyilkos, négyórás szavazási procedúra után odajött hozzám a kereszténydemokrata frakció egyik tagja. Ismertük egymást, ha nem is közelről. Azt mondta, nem hiszi el, hogy ebben a parlamentben ne lenne többségben azoknak a száma, akik nem pártérdekből, hanem az ország jövőjéért jöttek ide. Szóval, lehet ezt másképpen is csinálni.

Ármás János